

ת"פ 32379/08/12 - מדינת ישראל נגד דני רוטהנדלר, ורד אלוביץ רוטהנדלר

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 32379-08-12 מדינת ישראל נ' רוטהנדלר ואח'

לפני:

כב' השופטת שרה מאירי

המאשימה מדינת ישראל

-

הנאשמים

1. דני רוטהנדלר

2. ורד אלוביץ רוטהנדלר

הכרעת דין

החלטתי להרשיע את הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום.

אמנה להלן הרקע וההליך והנמקותיי.

הרקע וההליך

בכתב אישום מתוקן שהגישה המאשימה נטען כי הנאשמים הם הבעלים והמחזיקים בדירת מגורים ברחוב ארגוב 19/2 בתל-אביב ("הנכס") וכי בתקופה של כ-7 חודשים שקדמו ל-25.7.11 ("התקופה") העסיקו הנאשמים בנכס עובדת זרה ZENY GALAPON, בעלת אזרחות פיליפינית, דרכון מספר 09AS06813 בעבודות משק בית ("העבודה").

העובדת איננה אזרחית או תושבת ישראל ולא היתה לה אשרת שהייה בת תוקף בישראל ולא היה לנאשמים היתר כדין להעסקת עו"ז/ העובדת.

הנאשמים העסיקו העובדת ללא היתר כדין, עבירה לפי סעיף 2(א)(1)(2) לחוק עובדים זרים, התשנ"א-1991 ("החוק").

בקשת הנאשמים לביטול כתב האישום (החלטת כבוד השופט א. שגב, מ-28.10.15) ולאחר שנשמעה תשובת הנאשמים, באמצעות ב"כ, לכתב האישום - נדחתה.

הנאשמים הודו כי הם בעלים ומחזיקים בנכס וכי העסיקו "העובדת" ב"תקופה" וב"עבודה" שבכתב האישום. הנאשמים אישרו כי לא היה ברשותם היתר העסקה לעו"ז, אך טענו כי בעניינה של העובדת היתה בקשה תלויה ועומדת ליחידת המקלט, שמכוחה יכלו להעסיקה ("הבקשה").

משהועבר להוכחות למותב זה התייצבו בפני הצדדים ביום 19.4.16.

ב"כ הצדדים הסכימו על הגשת מסמכים מטעם המאשימה וכך אף באשר להגנה. כן ויתרו הנאשמים על עדותם הראשית ונשמעה אך חקירתם הנגדית.

סיכומי הצדדים הוגשו לבקשתם בכתב (5.5.16 ו- 15.6.16).

הראיות

עפ"י המסמכים שהוגשו, הועסקה העובדת ע"י הנאשמים, בביתם ב"עבודה" ב"תקופה".

עפ"י מ/4 (ת.ע.צ. רשות האוכלוסין מ- 17.5.12) ועפ"י מ/11 היתה לעובדת אשרת "מבקשי מקלט" בענף הסיעוד מ- 29.12.09 ועד 17.1.11 (כשקודם לכן, עד 30.11.08, היתה לה אשרת עבודה בענף הסיעוד).

כן עולה כי הנאשמת ערכה לעובדת ביטוח רפואי ב-12.12.10, ל- 1.1.11 - 30.6.11, וב- 25.5.11 ל- 1.7.11 - 31.12.11.

אין חולק כי מ/11 (= א.ל.1/ כפי שהוצג ע"י הנאשמת בהודעתה במאשימה מ- 11.1.12, בייצוג משפטי, שורה 6) - מציין אך כי לעובדת אשרה כ"משוחרר בתנאים" לתקופה שעד 17.1.11, כמבקש מקלט, הא ותו לא (אישור שהוצא ב- 17.10.10).

אין חולק כי ע"ג מ/11 צוין כי האישום האמור (= "כתב הגנה") תקף "לא יאוחר מיום התאריך הנקוב במדבקת האשרה שלעיל" - ולענייננו, **17.1.11**.

ב-מ/9 טוענת הנאשמת כי דיברה עם העובדת, שהראתה לה את מסמכיה (מ/11), ביררה עם קו לעובד אם ניתן להעסיקה, על סמך האשרה והם אמרו לה שכן.

כך, החלה העובדת לעבוד בינואר 2011 והנאשמת אף עשתה לה ביטוח בריאות (מ/12א'; 12.12.10). העובדת עשתה עבודות משק בית, התגוררה בביתם. היא זו שקיבלה אותה לעבודה והיא זו שנתנה לה הוראות. הנאשם (בעלה) דיבר איתה (עם העובדת), חושבת שגם הנאשם ראה את מסמכיה. אין להם היתר העסקה לעו"ז.

לא חשבה שהיא לא בסדר, ביטוח בריאות שלחה למשרד הפנים [א.ל.2/ המצרף את מ/12א (נסרק כ- מ/13)]. מבחינתה, העובדה היתה בסדר, "היא הלכה לחדש את האשרה שלה ואמרה כי חידשו לה".

במ/8 טען הנאשם כי ראה את העובדת, דיבר איתה ברמה שטחית, אף פעם לא ביקש ממנה מסמכים. בדק מול אשתו שיש להם עו"ז חוקית. לאחר הביקורת, ראה שחב' הביטוח שולחת עותק פוליסת הביטוח למשרד הפנים "וחשבנו שאם משרד הפנים יודע עליה אז כנראה הכל בסדר". הנאשמים שילמו לעובדת, בעיקר הנאשמת. הנחיות נתנה הנאשמת.

לא היה להם היתר להעסקת עו"ז. ביטוח בריאות עשתה הנאשמת, העובדת לנה בביתם.

נ/1 - הודעת היועמ"ש לביהמ"ש העליון מ- 28.11.10 ב"בג"צ קו לעובד" בענין העסקת מסתננים ואכיפה בהעסקתם

[מסמך שצורף לו דף הקובע חובת שמירת זכויות לעובדים, גם אם אין להם היתר עבודה].

העדויות

הנאשם אישר כי העובדת עבדה בעבודות משק בית ולנה בביתם חצי שנה, לא בדק מסמכיה, אשתו בדקה והוא סמך עליה. הנאשמת פנתה לקו לעובד "ופעלנו לפי ההנחיות שלהם". לא פנו למינהל האוכלוסין, לא חשבו שאסור להעסיקה, היו לה "כל המסמכים הנדרשים", הראתה להם את האישור המתאים, תוך כדי תקופת העסקתה "היא אמרה שהיא חידשה את האשרת עבודה שלה ולפי זה עשינו לה ביטוח". את מ/11 ראה, התחילו להעסיקה לפני 17.1.11 ואח"כ העובדת חידשה האשרה כל חודש, אני חושב כל חצי שנה.

הנאשמת חזרה על הדברים דלעיל, תוך שהוסיפה כי חברת הביטוח שלחה ישירות למשרד הפנים את עותק ביטוח הבריאות וזה נראה לה תקין. ראתה מהעובדת עוד מסמכים חוץ מ-מ/11, צילמה רק את מ/11 ועל זה ביררה בקו לעובד, חשבה שקו לעובד הוא המקום בו ניתן לברר אם חוקי להעסיקה.

ולהכרעתי

אין חולק כי הנאשמים החלו להעסיק את התובעת לפני תום "כתב ההגנה" שניתן לעובדת.

כך עולה כי ביטוח בריאות נערך לה ע"י הנאשמת עוד ב- 12.12.10.

בפועל, הגם שטען הנאשם כי העובדת הועסקה אצלם חצי שנה - הודו הנאשמים (10.11.15) כי העסיקו העובדת כ-7 חודשים שקדמו ל- 25.7.11, מה שמסתבר גם עם עיתוי עריכתו של ביטוח הבריאות (מ/12).

אין חולק גם כי "הידיעה" כי חברת הביטוח שולחת למשרד הפנים עותק מביטוח הבריאות - ידועה לנאשם רק **לאחר** הביקורת. הנאשמת לא טענה אחרת, מה גם שהוכח כי כך נשלח רק באשר ל-מ/13, קרי: במועד כלשהו, לאחר 25.5.11.

אציין כי א.ל.2, שצורף כנספח לבקשת הנאשמים לביטול כתב האישום, אינו כולל תאריך הנפקתו.

אין חולק איפוא כי אין הנאשמים יכולים "להתלות" ב"אילן" זה - משלא היה במודעותם, במועד.

למעלה מן הצורך אציין, כי אין בו ממילא כדי הוכחת הזכות להעסקת העובדת, אלא, כי קויימו ההנחיות להעסקת עובד, גם ללא היתר (כאמור ברישא הדף שצורף ל-נ/1), כבענייננו, וכל שיש בו הוא זכויות העובד, אותן יש לשמור - אך לא מהווים אלה "פטור" לאחריות המעסיק, מחובותיו כדין.

אין חולק כי העובדת נכנסה לישראל באשרת עבודה בענף הסיעוד ואח"כ, קיבלה אשרה כ"מבקשת מקלט", אשרה שפגה ב- 17.1.11, קרי: מעל 6 חודשים טרם מועד הביקורת. אין חולק גם כי הנאשמים הסדירו לעובדת ביטוח בתקופה בה לא היתה לעובדת אשרה כמבקשת מקלט, וכי בפועל לא ביררו כלל ענין זה, מעת שפגה "ההגנה" שהיתה

לעובדת (עד 17.1.11), ובידיעתם.

אין חולק כי הנאשמת פנתה ל"קו לעובד" לבירור משמעותו של מ/11, אך לא לגורם שהנפיק האישור שהציגה בפניה העובדת. כך, אין הנאשמת מעלה טענה כלשהי להמשך העסקתה של העובדת, לאחר 17.1.11, גם לא במועד (עלום) בו לטענת הנאשמים העובדת פנתה להארכת ההיתר, או בו טענה כי הוארך. אין בפני כי אישור למועד האמור (לאחר 17.1.11) הוצג אי פעם לנאשמת, או כי ביקשה כי יוצג לה. (למעלה מן הצורך, אזכיר כי הנאשמים טענו כי לנה בביתם ועבדה כל השבוע ורק בסופ"ש יצאה לחופשה - ממילא, לא יכלה לגשת למשרד הפנים...).

ובכל הכבוד ל"מידע" שנתקבל מקו לעובד - אין צורך להזכיר כי אין מדובר בגוף מייעץ, ודאי לא למעסיקים, ואך ברי כי אינו מגדיר/ מכריע/ מייעץ בחבות מעסיקים בנסיבות, ובכל הכבוד אף לא בהוראות הדין.

אין חולק כי הנאשמים לא ביררו אם רשאים הם להעסיק העובדת לאחר 17.1.11 (ואזכיר - הגם "שעיתוי" הבירור עם קו לעובד אף הוא לא הוברר כלל, משעשתה כן הנאשמת על בסיס מ/11 - אך ברי כי כל תשובה שקיבלה כנטען "נכונה" היתה למועד האמור בו היתה לעובדת אשרה ("כתב הגנה" כ"מבקשת מקלט"), עד 17.1.11 - הא ותו לא.

ולו מכך, נגזרת אחריותם של הנאשמים שלא נקטו כל פעולה בתום האשרה האמורה.

לאור הבירור שערכה הנאשמת בידיעת הנאשם ושעליו סמך - מתקיים היסוד הנפשי של מודעות פלילית, לפעולות המתחייבות בטרם העסקה, הגם לא ברשות מוסמכת כלשהי (אלא בקו לעובד). מעניין שע"מ לוודא האפשרות (הראשונית) להעסקתה, מצאה הנאשמת לבקש מהעובדת מסמכים (לא רק מ/11, כעדותה) והנה - דוקא במהלך התקופה 0כשלטענתה, העובדת הלכה להאריך אשרתה) - לא ביקשה דבר.

וכך, הנאשם, לא ביקש לבדוק דבר, לא טרם העסקתה ולא במהלך העסקתה של העובדת.

לטעמי, התקיים כאן היסוד הנפשי של מודעות (ודאי וודאי כדי עצימת עיניים) לחובתם של הנאשמים כמעסיקיה של העובדת.

משאין חולק כי הנאשמים העסיקו העובדת בביתם, במודעות מלאה להיותה עובדת זרה ולכך, שאין לה היתר לעבוד בישראל, לפחות מ- 18.1.11 ועד מועד הביקורת (25.7.11) ובעבודות משק בית - הוכח מעבר לכל ספק, כי נעברה העבירה כאמור בכתב האישום.

בטרם נעילה אציין: סיכומי הנאשמים כוללים טענות עובדה שלא נטענו וממילא, לא הוכחו (ע"מ לא להרחיב שלא לצורך, אפנה לסעיפים 5-6 שם).

אף לא הוכח ע"י הנאשמים כי העובדת התחילה לעבוד אצל הנאשמים "במהלך חודש ינואר 2011" ואבהיר כי לכאורה, כך ארע קודם לכן, הן מכח הודאתם (כאמור לעיל), והן עפ"י עיתוי עריכת הביטוח הרפואי.

איני מקבלת טענת הנאשמים בסיכומיהם כביכול, "דבריה של הנתינה היו נכונים", או כי מדובר ברוטינה העולה על שנה (ס' 8 לסיכומיהם) - שהרי מ-מ/4 עולה נחרצות כי בין 1.12.08 ועד 29.12.09 - לא היתה לעובדת כל אשרה. יתר על

כן, ועוד למעלה מן הצורך - עדות הנאשמים בהקשר זה התייחסה לתקופה שלאחר 17.1.11, כביכול, אמרה העובדת לנאשמת כי אשרתה חודשה - ולא "לנסיון" העבר... ואגב כך, הנאשמים לא טענו עובדתית בפניי כי העובדת פנתה ב- 17.1.11 לחידוש אשרתה.

אף לא אדע כי בטחו בה או לא עלה על דעת הנאשמת כך או אחרת - משכך כלל לא נטען...; ועוד בהקשר זה - כאמור, הנאשם ציין כי נודע לו על "משלוח" הביטוח למשרד הפנים - לאחר הביקורת - מה שמאין טענתם בסיכומיהם ס' 13. כך גם לא טענו בפניי עובדתית, כביכול, לא ידעו שאין קורלציה בין ביטוח להארכת אשרה, ולמצער, אף לא "שיש קורלציה".

[ובכל הכבוד לנטען בסעיף 18 - די אם יצוין, ובמלוא הכבוד וההערכה, כי אין עסקינן, ב"הלכה מנחה", אלא, בענווה בערכאה קמא].

לאחר ששקלתי כל שהובא בפניי וכל הנטען בסיכומי הצדדים, מסקנתי היא כי המאשימה הוכיחה כי נתקיימו בנאשמים כל היסודות שבכתב האישום.

טיעונים לעונש ביום 20.9.16 בשעה 8:30.

ניתן בהעדר, כ"ח אב תשע"ו, 01 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.

שרה מאירי, שופטת